രണ്ടുപെൺകുട്ടികൾ : ഭിന്നവർഗലൈംഗികതയുടെ അധീശത്വ രാഷ്ട്രീയങ്ങൾ

ഇ.ജെ. ധന്യ*

ആമുഖം

ലോകത്ത് വിമതമുന്നേറ്റങ്ങൾ ശ്രദ്ധയാകർഷിച്ചു വരുന്ന കാലഘട്ടത്തിലാണ് വി.ടി. നന്ദകുമാർ രണ്ടുപെൺകുട്ടികൾ (1974) എന്ന ജനപ്രിയനോവൽ എഴുതുന്നത്. മലയാള സാഹിത്യത്തിൽ ആദ്യമായി സ്വവർഗസ്ത്രീരതി (Lesbianism) മുഴുനീള പ്രമേയമായി വികസിക്കുന്ന ഒരു നോവലെന്ന നിലയിൽ അതിന്റെ ചരിത്രപരമായൊരു വഴിത്തിരിവിനെ അടയാളപ്പെടുത്തുന്നു ഈ കൃതി. അക്കാലത്തെ പൊതുസമൂഹം ലൈംഗിക ന്യൂനപക്ഷ (Sexual minorities)ങ്ങളോട് വച്ചുപുലർത്തിയ ധാരണകൾ പങ്കുവയ്ക്കുന്ന നോവൽ 1970 കളിൽ മനശ്ശാസ്ത്രം പകർന്ന ബോധ്യങ്ങളെ പിൻപറ്റുന്നതായി കാണാം. സൂക്ഷ്മ വിശകലനത്തിനു വിധേയമാക്കുമ്പോൾ സ്വവർഗസ്ത്രീരതിയെ പ്രമേയവൽക്കരിച്ചുകൊണ്ട് സമൂഹത്തിൽഭിന്നലൈംഗികതയെ (Heterosexuality) പ്രതിഷ്ഠിക്കുകയായിരുന്നു ഈ നോവലെന്നു കാണാം. സ്ത്രീ പുരുഷ ബന്ധത്തിന്റെ അതേ നില തന്നെ സ്ത്രീ-സ്ത്രീ ബന്ധത്തിൽ ആരോപിച്ചുകൊണ്ടാണ് നന്ദകുമാർ ഈ നോവൽ രചിച്ചത്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ലെസ്ബിയൻ ബന്ധത്തിന്റെ തീവ്രതയേയും അതു മുന്നോട്ടുവയ്ക്കുന്ന രാഷ്ട്രീയത്തേയും സാംസ്കാരിക മൂല്യങ്ങളേയും ഈ നോവൽ നിരാകരിക്കുന്നു. പ്രണയം, കുടുംബബന്ധം, സ്നേഹം, സദാചാരം എന്നിവയിലൂടെ പുരുഷനു വിധേയപ്പെട്ടൊരു സ്ത്രീസംസ്കാരത്തെ എങ്ങിനെയാണ് രണ്ടുപെൺകുട്ടികൾ എന്ന നോവൽ രൂപീകരിച്ചെടുക്കുന്നത് എന്ന് പഠനവിധേയമാക്കുകയാണ് ഈ പ്രബന്ധം.

---

* *ഗവേഷക, മലയാളവിഭാഗം, ശ്രീശങ്കരാചാര്യസംസ്കൃതസർവകലാശാല, കാലടി.*

ലെസ്ബിയനിസവും മലയാളസാഹിത്യവും

മലയാളസാഹിത്യം അതിന്റെ പ്രാരംഭകാലം തൊട്ടേ ഭിന്നവർഗ്ഗലൈംഗികതയെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയാണ് രചന നിർവഹിച്ചിട്ടുള്ളത്. സ്വവർഗ്ഗ ലൈംഗികത ആദ്യകാലം മുതൽക്കേ ഭൂമിയിൽ ഉണ്ടെങ്കിലും ആ വിഷയത്തെ അതുവരെയുള്ള സാഹിത്യം ഏറ്റെടുത്തിരുന്നില്ല. പ്രമേയപരമായ ഒരു വഴിത്തിരിവ് എന്ന നിലയിൽ രണ്ടുപെൺകുട്ടികൾ (1974) ഇവിടെ ശ്രദ്ധേയമാകുന്നു. സ്ത്രീകളിലെ സ്വവർഗ്ഗരതിയെ ഈ നോവൽ മുഴുനീള പ്രമേയമാക്കി വികസിപ്പിച്ചു. അക്കാലങ്ങളിൽ പാശ്ചാത്യലോകത്ത് സ്ത്രീവാദവുമായി ചേർന്ന് ലെസ്ബിയൻ ആശയങ്ങൾ പ്രചരിച്ചിരുന്നെങ്കിലും കേരളത്തിലെ ഫെമിനിസത്തിന്റെ ഭാഗമായി അത്തരം പ്രചരണങ്ങൾ വ്യാപിച്ചിരുന്നില്ല. ലെസ്ബിയനുകളുടെ ഒറ്റപ്പെട്ട ആത്മഹത്യകൾ കേരളത്തിൽ ഇക്കാലത്ത് സംഭവിച്ചിരുന്നു എന്നതല്ലാതെ ലെസ്ബിയനുകൾ സ്വയം സ്വത്വം വെളിപ്പെടുത്തിയിരുന്നില്ല. മാധവിക്കുട്ടിയുടെ ചന്ദനമരങ്ങൾ സ്ത്രീകളുടെ സ്വവർഗപ്രണയം പ്രമേയമാക്കിയതിൽ പിന്നെ നീണ്ട മൗനത്തിനുശേഷം സമകാലീനസാഹിത്യമാണ് സ്വവർഗരതി ഇതിവൃത്തമാക്കുന്നത്. ലൈംഗികതയിലെ സ്വാതന്ത്ര്യം , വ്യത്യസ്തത എന്നീ തലങ്ങളിൽ പരിമിതമാക്കപ്പെടുത്തിയും ഒറ്റപ്പെടുത്തിയും വിലയിരുത്തേണ്ട വിഷയമല്ല സ്വവർഗരതിയെന്ന് ഇക്കാലഘട്ടം തിരിച്ചറിയുന്നു. ലെസ്ബിയൻ എന്ന പദം സ്വവർഗസ്ത്രീരതകളെ സൂചിപ്പിക്കുവാൻ പാശ്ചാത്യർ ഉപയോഗിച്ചു വന്ന പദമാണ്. ഓക്സ്ഫോർഡ് ഡിക്ഷ്ണറിയിൽ ഈ പദത്തിന് സ്ത്രീ സ്വവർഗ്ഗഭോഗി എന്ന അർത്ഥം കൊടുത്തുകാണുന്നു. മറ്റൊരു സ്ത്രീയോട് വൈകാരികവും ശാരീരികവും മാനസികവുമായ ആകർഷണവും ലൈംഗികാഭിനിവേശവും പ്രകടിപ്പിക്കുന്ന സ്ത്രീയാണ് ലെസ്ബിയൻ. ബി. സി. ആറാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ലെസ്ബോസ് ദ്വീപിൽ താമസിച്ചിരുന്ന ഗ്രീക്ക് കവയിത്രി സാഫോയുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിട്ടാണ് ഈ പദം ചരിത്രത്തിൽ അടയാളപ്പെട്ടത്. സാഫോയുടെ കാവ്യങ്ങളിൽ സ്വവർഗരതിയുടെ അംശങ്ങൾ ധാരാളമായികാണാം. രതിദേവതയായ എഫ്റിഡെറ്റിയെ ആരാധിച്ചിരുന്ന അവർ ലെസ്ബോസ് ദ്വീപിൽ തന്റെ കൂട്ടുകാരുമായി രതിയിലേർപ്പട്ടിരുന്നു. അക്കാലത്ത് സ്വവർഗരതി ആഘോഷമായി കൊണ്ടാടപ്പെട്ടിരുന്നുവെങ്കിലും സ്ത്രീ-പുരുഷബന്ധം മാത്രമാണ് സ്വാഭാവികമെന്നു പ്രചരിപ്പിക്കപ്പെട്ട കാലത്ത് മറ്റെല്ലാബന്ധങ്ങളും അസ്വാഭാവികവും പ്രകൃതിവിരുദ്ധവുമായി മാറി.

സമകാലിക സന്ദർഭത്തിൽ ലെസ്ബിയൻ എന്നത് സ്വയം തിരിച്ചറിവിനെ കുറിക്കുന്നതും സ്വത്വബോധം വെളിപ്പെടുത്തുന്നതുമായ സവിശേഷ വ്യക്തിത്വമാണ്. സാംസ്കാരിക രാഷ്ട്രീയ ഘടകങ്ങളുടെ പിന്തുണയും നിയമസാധ്യതകളും വർത്തമാന കാലം ലെസ്ബിയനുകൾക്കു നൽകുന്നുണ്ട്. ലെസ്ബിയനിസത്തിലൂടെ സ്ത്രീ പുരുഷ ബന്ധത്തിന്റെ മേല്ക്കോയ്മാ രാഷ്ട്രീയത്തെ നിരാകരിക്കുന്ന സ്ത്രീ, പുരുഷന്റെ അധികാര മണ്ഡലങ്ങളെ പുറന്തള്ളി തങ്ങളുടേതായ പുതിയ സാമൂഹ്യ സമ്പ്രദായങ്ങളെ നിർമിച്ചെടുക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. സാമൂഹ്യമായ സംഘടിതമായ എതിർപ്പുകൾക്കിടയിലും ലെസ്ബിയൻ എന്ന് സ്വയം പ്രഖ്യാപിച്ചുകൊണ്ട് അവർ ഇടപെടൽ നടത്തുന്നു. സാഹിത്യത്തേയും ലെസ്ബിയൻ സൈദ്ധാന്തികർ ഇത്തരം ഇടപെടലുകൾക്കൊരു മാധ്യമമായി

കണ്ടെത്തുന്നു. ഭിന്നവർഗ ലൈംഗികതയോടുള്ള പ്രതിഷേധങ്ങൾ പുരുഷാധിപത്യ നിരാകരണങ്ങൾ, സദാചാരമൂല്യങ്ങളോടുള്ള വെല്ലുവിളികൾ തുടങ്ങിയവ ഇത്തരം രചനകളുടെ അന്തർധാരയായി വർത്തിക്കുന്നു. എന്നാൽ മലയാളസാഹിത്യം പ്രമേയപരമായ പുതുമ എന്നതിനപ്പുറം ലെസ്ബിയൻ യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളിലേക്ക് കടന്നുചെന്നിട്ടില്ലെന്നതാണ് വാസ്തവം.

ലെസ്ബിയനിസം എന്നാൽ ലൈംഗികത എന്ന പരമാർത്ഥത്തിൽ നിന്നും രാഷ്ട്രീയമായ വിശാലമായ പ്രതിരോധത്തിലേയ്ക്ക് പരിണമിച്ചുവെങ്കിൽ പോലും സാഹിത്യത്തിൽ അതിനെ എങ്ങിനെ പ്രമേയവൽക്കരിക്കണം എന്ന കാര്യത്തിൽ എഴുത്തുകാർക്കിടയിൽ ഇപ്പോഴും സന്ദേഹങ്ങൾ നിലനിൽക്കുന്നു. ലെസ്ബിയൻ സാഹിത്യം രണ്ടു തരത്തിൽ ആസ്വാദകനോട് ഇടപെടുന്നുണ്ട്. ലെസ്ബിയനുകളുടെ സങ്കീർണമായ മാനസികാവസ്ഥകളെ വെളിപ്പെടുത്താൻ ശ്രമിച്ചുകൊണ്ട്, അവർ അനുഭവിക്കുന്ന സ്വത്വപ്രതിസന്ധികളെ ആവിഷ്കരിച്ചുകൊണ്ടും പൊതുസമൂഹം ലെസ്ബിയനുകളെ കുറിച്ചുപുലർത്തുന്ന ധാരണകളും അവരോടുപുലർത്തുന്ന വിവേചനങ്ങളെ അവതരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടും. വി.ടി. നന്ദകുമാർ രതിയിൽ അധിഷ്ഠിതമായി മാത്രം കണ്ടെടുക്കാൻ ശ്രമിച്ച ലെസ്ബിയൻ ബന്ധത്തെയാണ് രണ്ടുപെൺകുട്ടികളിലൂടെ അവതരിപ്പിച്ചത്. അക്കാലഘട്ടം ആവശ്യപ്പെടുന്നതും അതുതന്നെയായിരുന്നു. ലെസ്ബിയനിസത്തിന്റെ സൈദ്ധാന്തിക രാഷ്ട്രീയതലങ്ങളെ പൂർണമായും തമസ്കരിക്കുന്ന ഈ നോവൽ ഭിന്നവർഗലൈംഗികതയുടെ അധീശത്വരാഷ്ട്രീയങ്ങൾ വ്യക്തമായി അവതരിപ്പിക്കുന്നു.

രണ്ടുപെൺകുട്ടികൾ

ഗിരിജ എന്ന ഒമ്പതാംക്ലാസ്സ് വിദ്യാർത്ഥിനിയും കോകില എന്ന എട്ടാംക്ലാസ്സ് വിദ്യാർത്ഥിനിയും തമ്മിലുള്ള പ്രണയാനുഭവമാണ് രണ്ടുപെൺകുട്ടികൾ അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. ഗിരിജയ്ക്ക് കോകിലയോടുള്ള പ്രണയത്തിന്റെ തീവ്രത അവളെഴുതുന്ന ഓരോ കത്തിലും പ്രകടമാണ്. അതിനിർണായകമായ കൗമാരകാലഘട്ടത്തിൽ നല്ല പെൺകുട്ടികൾ എന്ന് വിളിക്കപ്പെടുന്നവരൊന്നും തന്നെ തൃഷ്ണകൾ പ്രകടിപ്പിക്കുവാൻ പാടില്ലെന്നതാണ് സമൂഹത്തിനു സ്വീകാര്യമായരീതി. ഇവരിലെ സ്വവർഗപ്രേമത്തെ കൗമാരത്തിളപ്പിൽ ഒന്നുതന്നെയായിട്ടേ സമൂഹം കണക്കാക്കുന്നുള്ളൂ. കൗമാരകാലത്തെ അവരുടെ അബദ്ധസഞ്ചാരത്തെ മാതാപിതാക്കൾപോലും തിരിച്ചറിയുന്നില്ല. നോവലിലെ മറ്റു പുരുഷകഥാപാത്രങ്ങളാണ് കോകിലയുടേയും ഗിരിജയുടേയും അസ്വാഭാവികമായ രതിബന്ധത്തെ തിരിച്ചറിയുന്നതും ചോദ്യം ചെയ്യുന്നതും.

സ്വവർഗലൈംഗികതയെക്കുറിച്ച് ആധികാരിക പഠനം നടത്തിയ മനോരോഗ ചികിത്സകനാണ് റിച്ചാർഡ് ക്രാഫ്റ്റ് എബ്ബിങ്ങ് (Richard Craft Ebing). 17-ാം നൂറ്റാണ്ടിനു ശേഷം ജീവശാസ്ത്ര മനശ്ശാസ്ത്ര പഠനങ്ങൾ വ്യാപകമാകുന്നത് റിച്ചാർഡ് ക്രാഫ്റ്റ് എബ്ബിങ്ങിന്റെ സൈക്കോപാത്തിയ സെക്ഷ്വാലിസ് (Psychopathia Sexualis) എന്ന ഗ്രന്ഥത്തെ ചുറ്റിപ്പറ്റിയാണ്. ഈ ഗ്രന്ഥം ഇരുനൂറുപേരിൽ നടത്തിയ പഠനത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ജന്മനാ ഉള്ളത് (Congenital Inversion), ജീവിതസാഹചര്യങ്ങളിൽ നിന്നുലഭിക്കുന്നത് (Acquired

Inversion) എന്നിങ്ങനെ സ്വവർഗപ്രേമത്തെ (Homosexuality) തരംതിരിക്കുന്നുണ്ട്. ഈ വേർതിരിവു പരിശോധിക്കുകയാണെങ്കിൽ ജന്മനാ ഉണ്ടായ സ്വവർഗപ്രണയമല്ല, ജീവിത സാഹചര്യങ്ങളിൽ നിന്നും കിട്ടിയ അനുഭവങ്ങളാണ് ഗിരിജയേയും കോകിലയേയും സ്വവർഗരമികളാക്കിത്തീർത്തതെന്നു വ്യക്തം.

ഗിരിജ പ്രായപൂർത്തിയാകുന്നതിനു മുമ്പേതന്നെ അയൽക്കാരനായ ഗോപിയുമായി സൗഹൃദത്തിലായിരുന്നു. എന്നാൽ അപ്രതീക്ഷിതമായുണ്ടായ ഗോപിയുടെ കയ്യേറ്റം അവളിൽ ആൺവർഗത്തോടു മുഴുവനുമുള്ള ഭയമായിത്തീരുകയായിരുന്നു. പുരുഷമേധാവിത്വത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ബോധം പുരുഷനോടുള്ള വെറുപ്പും അവിശ്വാസവുമായി വളർന്നപ്പോഴാണ് കോകില സ്വവർഗസ്ത്രീരതയായി മാറുന്നത്. കോകിലയേയും ഗിരിജയേയും ഒരേസമയം വിവാഹം കഴിക്കാനാഗ്രഹിക്കുന്നു എന്നുപറഞ്ഞ വിജയൻമാഷോടുള്ള വെറുപ്പും തന്നോട് പ്രണയം നടിച്ച് വിലപ്പെട്ടതെല്ലാം കവർന്നെടുത്ത് കടന്നുകളഞ്ഞ സുരേഷിന്റെ ചതിയിലുള്ള അമർഷവുമാണ് കോകില ഗിരിജയുമായി പ്രണയം പങ്കിടാൻ കാരണമായി വർത്തിക്കുന്നത്. വിജയൻമാഷെ താൻ തെറ്റിദ്ധരിച്ചതാണെന്നറിയുമ്പോൾ കോകില ഭിന്നലൈംഗികതയിലേക്ക് വീണ്ടും എത്തിച്ചേരുന്നു. യഥാർത്ഥ സ്വവർഗസ്ത്രീകൾക്ക് എതിർലിംഗവുമായി ലൈംഗികബന്ധം പുലർത്താൻ ഒരിക്കലും സാധിക്കില്ല എന്ന വസ്തുത പരിശോധിക്കുമ്പോൾ കോകില ഒരിക്കലും സ്വവർഗരതിയായിരുന്നില്ലെന്നു വ്യക്തമാവുന്നു. എതിർലിംഗവുമായി ബന്ധം പുലർത്തേണ്ട അവസ്ഥ സാഹചര്യങ്ങളാൽ വന്നുപെട്ടാൽ നിലനിൽക്കാൻ കഴിയാതെ ആത്മഹത്യചെയ്യുകയാണ് അവരുടെ രീതി. കൗമാരകാലത്തെ ആത്മഹത്യകൾ പരാമർശിക്കുന്ന എത്രയോ പത്രക്കുറിപ്പുകൾ ഇതിനു തെളിവായി ഇപ്പോഴും വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

സാമ്പത്തികമായ ഉച്ചനീചത്വം കൊണ്ട് കോകില എന്നും ഗിരിജയ്ക്കു വശംവദയായിട്ടിരിക്കുന്നു. കോകില കുടുംബിനിയായി കുട്ടികളുമായി ജീവിക്കുവാൻ എപ്പോഴും ആഗ്രഹിക്കുന്നു. ഗിരിജയോടുള്ള ഭയം കൊണ്ട് സ്വവർഗപ്രണയത്തെ നിലനിർത്തിപ്പോരുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇവിടെ അധികാരബന്ധമാണ് ഈ പ്രണയത്തെ മുന്നോട്ടു നയിക്കുന്നതെന്നു കാണാം. കോകിലയെ തന്റെ വീട്ടിലേക്കു ക്ഷണിച്ചുവരുത്തി അണിയിച്ചൊരുക്കുന്ന ഗിരിജ ആഭരണങ്ങളും വസ്ത്രങ്ങളും നൽകി അവളെ തന്നിലേക്ക് ആകർഷിക്കുകയാണ്. സാമ്പത്തികമായി വളരെ പിന്നോക്കം നിൽക്കുന്ന കോകില വേഷത്തിൽ മാത്രമല്ല. സ്വഭാവത്തിലും ഗിരിജയിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തയാകുന്നു. തീരുമാനങ്ങൾ എടുക്കുന്നത് എന്നും ഗിരിജയായിരിക്കുകയും കോകില അതിനു വിധേയപ്പെട്ടും ഇരിക്കുന്നു. കോകിലയുടെ തെറ്റുകൾക്ക് മർദ്ദനനടപടികളാലാണ് ഗിരിജ ശിക്ഷവിധിക്കുന്നത്. കോകില സാറാവർക്കി എന്ന മറ്റൊരു പെൺകുട്ടിയുടെ പ്രണയത്തിനു പാത്രമാകുമ്പോൾ ഗിരിജ അവളുടെ കവിളത്ത് പുസ്തകം കൊണ്ട് ആഞ്ഞുതല്ലി പ്രതിഷേധിക്കുന്നു. കോകിലയെ അവൾ എന്തൊക്കെ ചെയ്തു എന്നറിയാനുള്ള ആകാംക്ഷയാണ് ഗിരിജയിൽ പ്രകടമാവുന്നത്. കോകിലയുടെ ശരീരത്തോടുള്ള അടക്കാനാവാത്ത തൃഷ്ണകളാണ് ഗിരിജ പ്രകടിപ്പിക്കുന്നത്. ഗിരിജ കോകിലയെ ഒരു പുരുഷനായി നിന്ന് നോക്കിക്കാണുകയാണ്. അവളുടെ ചോദ്യങ്ങൾക്കുമുമ്പിൽ തലതാഴ്ത്തി ലജ്ജിച്ചു നിൽക്കുന്ന കോകില കാലങ്ങളായി

പുരുഷാധിപത്യം ഊട്ടിയുറപ്പിച്ച സ്ത്രീസങ്കല്പത്തിനകത്ത് ഭദ്രമായി വിശ്രമിക്കുന്നു. ഒരാണായി ചമഞ്ഞുകൊണ്ടാണ് ഗിരിജ കോകിലയ്ക്ക് പ്രണയലേഖനങ്ങൾ എഴുതുന്നത്.രണ്ടുപെൺകുട്ടികളുടെ പഠനം നിർവഹിച്ച ടി.പി. കിഷോർ ഗിരിജ-കോകിലമരെ ലെസ്ബിയനി (Butch) ബുച്ച്, ഫെം (Fem) എന്നീ വിഭാഗങ്ങളിലായി ക്രമപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. ഗിരിജയെ ബുച്ച് എന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കുന്നത് അവളുടെ നോട്ടവും ഭാവചേഷ്ടയും പുരുഷന്റേതുപോലെ തോന്നിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ്. കോകിലയാകട്ടെ സ്ത്രീ സഹജമായ നിഷ്കളങ്ക ബോധത്തിന് ചില സമയങ്ങളിൽ കീഴ്പ്പെടുന്നതിനാൽ അവളെ ഫെം എന്നു വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു.

സമൂഹത്തിന്റെ ചട്ടക്കൂടിൽ ഒതുങ്ങുന്ന സ്ത്രീയാണ് കോകില. അതിനാൽ അവളുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ ഭിന്നലൈംഗികത തന്നെയാണ് ശരിയായിട്ടുള്ളത്. പുരുഷ ശരീരത്തിലുള്ളത് പൗരുഷമാണെന്നും അത് ആഗ്രഹിക്കുന്നത് സ്ത്രൈണതയുള്ള സ്ത്രീശരീരത്തെയാണെന്നും ഉള്ള ചിന്ത കോകിലയിൽ ശക്തമാകുന്നുണ്ട്. ലൈംഗികതയെ ഒരിക്കലും മനുഷ്യനിൽ നിന്ന് ഇഴപിരിച്ചെടുക്കാനാവില്ല. പ്രാചീനകാലം മുതൽക്കേ കാമവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട വിഷയങ്ങളിൽ പുരുഷൻ സ്വാതന്ത്ര്യവും സ്ത്രീ അടിമത്തവുമാണ് അനുഭവിച്ചിരുന്നതെന്നു കാണാം. സ്ത്രീകളുടെ പൂർണത മാതൃത്വത്തിലാണെന്നും ശാരീരികമായ സംതൃപ്തികൾ അവൾക്കില്ലെന്നുമുള്ള ചിന്തയെ കോകിലയിലൂടെ സ്ഥാപിച്ചെടുക്കുകയാണ് നന്ദകുമാർ. ലെസ്ബിയനിസത്തോടു തോന്നിയ കൗതുകം ഭിന്നലൈംഗികതയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ അതിനെ നിർവചിക്കാനുള്ള ശ്രമങ്ങളിൽ ചെന്നെത്തുകയും ലൈംഗികതയുടെ പരിവേഷത്തോടെ അതിനെ പ്രത്യക്ഷവൽക്കരിക്കുകയുമാണ് ഉണ്ടായത്. സ്ത്രീയ്ക്ക് പുരുഷനാണ് ആവശ്യം പുരുഷന്റെ ചൂടും കരുത്തുമാണാവശ്യം. അവസാനം ഗിരിജയുടേയും ശാപമോക്ഷം അവിടെത്തന്നെയായിരിക്കും എന്ന് നോവലിസ്റ്റ് പറഞ്ഞുവയ്ക്കുന്നത് കോകിലയിലൂടെയാണ്. ഭിന്നവർഗലൈംഗികതയുടെ സ്ഥാപനങ്ങളായ കുടുംബ-ദാമ്പത്യ ബന്ധങ്ങൾ നിലനിർത്തപ്പെടേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകതകൾ കൂടി നോവലിസ്റ്റ് ഇവിടെ സ്ഥാപിച്ചെടുക്കുന്നു.

ആണുങ്ങളോടും പെണ്ണുങ്ങളോടും വൈകാരികവും ലൈംഗികവും ശാരീരികവുമായ ആകർഷണം അനുഭവപ്പെടുന്നവരെ ദ്വിലൈംഗികർ, ഉഭയലിംഗരമികൾ (Bisexual) എന്നൊക്കെയുള്ള പദം കൊണ്ട് സൂചിപ്പിച്ചു കാണുന്നു. അങ്ങിനെ നോക്കിയാൽ കോകില ഉഭയലിംഗരമിയാണെന്നു കാണാം. ഏകലിംഗജീവികളുടെ ലൈംഗികതയെ ഓക്കാനമുണ്ടാക്കുന്ന തരത്തിലുള്ള ലൈംഗികവൈകൃതങ്ങൾക്കൊപ്പമാണ് റിച്ചാർഡ് ക്രാഫ്റ്റ് എബ്ബിങ്ങ് ചേർത്തുവച്ചിരിക്കുന്നത് (കെ.ഇ.എൻ, 2010, 22). എന്തുകൊണ്ടാണ് ഒരാൾ സ്വവർഗരതി (Homosexual)യാകുന്നത് എന്നു കണ്ടെത്തിയശേഷം ചികിത്സിച്ചു ഭേദമാക്കി അവരെ ഭിന്നലൈംഗികതയിലേക്കു തിരിച്ചുകൊണ്ടുവരാൻ ശ്രമങ്ങൾ നടത്തുകയാണ് അക്കാലത്തെ പൊതുസമൂഹം. ഈ നോവലിൽ നന്ദകുമാറും സ്വവർഗരതകളായ പെൺകുട്ടികളോട് സഹിഷ്ണുത പ്രകടിപ്പിക്കുകയും അവരെ ചികിത്സിച്ചു സുഖപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്ന നിലപാടാണ് സ്വീകരിക്കുന്നത്. ഇതിനായി മനശ്ശാസ്ത്രത്തിൽ താത്പര്യമുള്ള ഡോക്ടർ ആയ ബാബു എന്ന ചെറുപ്പക്കാരനെത്തന്നെ ഗിരിജയ്ക്ക് വരനായി കണ്ടെ

ത്തുന്നു. ബാബു ദി ലെസ്ബിയൻ എന്ന പുസ്തകം വായിക്കുകയാണെന്ന പരാമർശം നോവലിലുണ്ട്. ഇപ്പോഴത്തെ പെൺകുട്ടികൾക്കൊക്കെ മാനസികമായി എന്തെല്ലാമോ തകരാറുകളുണ്ട് എന്ന് ബാബു പറയുന്നത് അക്കാലത്തെ മനഃശ്ശാസ്ത്രപഠനങ്ങളുടെ ധാരണകൾ പിൻപറ്റിക്കൊണ്ടാണ്. കോകിലയുടെ വിവാഹവാർത്തയിൽ മനംനൊന്ത് ആത്മഹത്യയ്ക്ക് ഒരുങ്ങിയ ഗിരിജയ്ക്ക് സ്ത്രീയ്ക്ക് പുരുഷൻ വേണമെന്നതാണ് പ്രകൃതി നിയമമെന്ന് ബോധ്യപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കുകയാണ് ബാബു. ഗിരിജ തന്റെ പ്രവർത്തിയിൽ ലജ്ജയും കുറ്റബോധവും തോന്നി ബാബുവിന്റെ മാറിൽ ചേർന്ന് അനുഭൂതിയും നിർവൃതിയും ഏറ്റുവാങ്ങുന്നതായി ചിത്രീകരിച്ചുകൊണ്ടാണ് നോവൽ അവസാനിപ്പിക്കുന്നത്.

ജന്മനാ സ്വവർഗാനുരാഗിയായ ഒരു പെൺകുട്ടിക്ക് ഒരിക്കലും തന്റെ ലൈംഗികചോദനകളെ മാറ്റുവാൻ സാധ്യമല്ല എന്ന വാസ്തവം നിലനിൽക്കേ നന്ദകുമാർ അവതരിപ്പിച്ച കഥാപാത്രങ്ങൾ ലെസ്ബിയൻ വ്യക്തിത്വങ്ങളായിരുന്നില്ല എന്ന് ഇന്നു വായിക്കുമ്പോൾ വ്യക്തമാവുന്നു. സാഹചര്യങ്ങളാൽ ലെസ്ബിയനായിത്തീരുന്നവരെ സെക്സ് കൗൺസിലിങ്ങിലൂടെ ആ മാനസികാവസ്ഥയിൽ നിന്നും പുറത്തുകൊണ്ടുവരാനാകുമെന്നും അവർ ഭിന്നലൈംഗികജീവിതം നയിച്ച് സംതൃപ്തിയണയുമെന്നുമാണ് നന്ദകുമാർ ഈ നോവലിലൂടെ പറഞ്ഞുവെച്ചത്. സ്വവർഗപ്രണയം കണ്ടെത്തി ചികിത്സിക്കുവാനുള്ള അധികാരം മനശ്ശാസ്ത്രവും വൈദ്യശാസ്ത്രവും ഉപയോഗിക്കുമ്പോൾ സ്വശരീരത്തെക്കുറിച്ചറിയാനും ലൈംഗികതയുടെ വ്യത്യസ്തമാർഗങ്ങൾ തേടാനുമുള്ള സ്വവർഗാനുരാഗികളുടെ അവകാശം നിഷേധിക്കപ്പെടുകയാണുണ്ടായത്.

വിവാഹത്തിന്റേയും പുനരുല്പാദനത്തിന്റേയും ചട്ടക്കൂടിനകത്തുമാത്രമേ ലൈംഗികബന്ധം നിലനിൽക്കുകയുള്ളൂ എന്ന ഭിന്നലൈംഗികതയുടെ ധാരണകളെ പങ്കുവച്ച് പിത്രാധികാരത്തെ സ്ഥാപിച്ചെടുക്കുകയായിരുന്നു ഈ നോവൽ. സ്ത്രീക്കു കുടുംബത്തോടുള്ള ധാർമികമായ ഉത്തരവാദിത്തങ്ങൾ നിർവഹിക്കുന്നതിന് ആൺകോയ്മയിലധിഷ്ഠിതമായ വിവാഹബന്ധം നിർണ്ണായകമാണ്. ലൈംഗികസംയമനം പാലിക്കുന്നിടത്തു മാത്രമല്ല, പരിലാളനവും അച്ചടക്കവും പ്രദാനം ചെയ്യുന്ന സാമൂഹ്യശക്തിയാവാനുള്ള വിധിയും സ്ത്രീയ്ക്ക് കല്പിക്കുന്നു. സ്വന്തം കർതൃത്വത്തെ തിരിച്ചറിയാൻ സ്ത്രീക്ക് അവളുടെ ലൈംഗികതയെ തുറന്നുപറയാനുള്ള വിലക്കുകളെ അതിജീവിക്കേണ്ടി വരുന്നു. ഇത് പുരുഷസമൂഹം ഒരിക്കലും അംഗീകരിക്കില്ല. ഭിന്നലൈംഗികതയുടെ പ്രക്രിയാബന്ധങ്ങൾ സ്വവർഗരതിയിലാരോപിച്ച് സുഖം തേടുന്ന എഴുത്തുകാർ അതിന്റെ യാഥാർത്ഥ്യങ്ങൾ മനപ്പൂർവം തിരസ്ക്കരിക്കുകയായിരുന്നു.

1972 ൽ ജോർജ് വിൻസ് ബർഗാണ് സ്വവർഗഭീതി (HomoPhobia) എന്ന പദം ഉപയോഗിക്കുന്നത്. യഥാർത്ഥഭീതിയും സ്വവർഗഭീതിയും തമ്മിലുള്ള മൗലികവ്യത്യാസങ്ങൾ അക്കമിട്ടു നിരത്തുന്ന അദ്ദേഹം പറയുന്നത്, യഥാർത്ഥഭീതി പേടിയിൽ അവസാനിക്കുമ്പോൾ സ്വവർഗഭീതി രാഷ്ട്രീയമായ അജൻഡകളെ കൂടി ഉൾക്കൊള്ളുന്നുണ്ടെന്നാണ് (കെ.ഇ.എൻ, 2010, 22). രണ്ടു ലെസ്ബിയനുകൾക്കിടയിൽ പുരുഷനു പ്രസക്തിയില്ലാത്തതിനാലും ലെസ്ബിയനിസത്തിൽ സ്ത്രീ സൃഷ്ടിച്ചെടുക്കുന്ന അധികാരഘടനയിൽ പുരുഷസമൂഹത്തിനു സ്ഥാനനഷ്ടം സംഭവിക്കുമെന്നതിനാലും സ്ത്രീലൈംഗികതയെ

പിത്രാധിപത്യസമൂഹം പരിഹാസത്തോടെ മാത്രമേ വീക്ഷിക്കുകയുള്ളൂ. (കപട)സദാചാരപാലനത്തിനുള്ള വ്യഗ്രതകൾ, മതസ്ഥാപനങ്ങളുടെ സങ്കുചിതധാരണകളെ ഉയർത്തിപ്പിടിക്കൽ, പുരുഷാധികാര ഘടനകളുടെ നിലനിർത്തൽ എന്നിങ്ങനെ ധാരാളം ലക്ഷ്യങ്ങൾ ഇതിനു പിന്നിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ട്.

സ്ത്രീ പുരുഷൻ എന്നീ വിഭജനങ്ങൾ ആത്യന്തികമല്ല. ചില സാമൂഹിക റോളുകൾ നിർവഹിക്കാനും വിവാഹം, രക്ഷാകർതൃത്വം തുടങ്ങിയ സ്ഥാപനങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കാനും സ്വത്തിനു നിയമപരമായ അവകാശികളെ സൃഷ്ടിച്ചെടുക്കുവാനും വേണ്ടി സമൂഹം നിർമിച്ചെടുത്ത വിഭജനങ്ങളാണിവ. വസ്ത്രധാരണരീതി, സമൂഹത്തിൽ നിർവഹിക്കുന്ന പങ്ക് , തൊഴിൽവിഭജനം, പരിശീലിപ്പിക്കപ്പെട്ട പെരുമാറ്റം എന്നീ മാർഗങ്ങളിലൂടെ സ്ത്രീയെ സ്ത്രീയാക്കിയും പുരുഷനെ പുരുഷനാക്കിയും സമൂഹം മാറ്റിയെടുക്കുന്നു. എതിർലിംഗവുമായി മാത്രമേ ആകർഷണം തോന്നാവൂ എന്ന് പറഞ്ഞുപഠിപ്പിക്കുന്നു. അതിനാൽ തന്നെ പാപമായി മതവും കുറ്റകൃത്യമായി നിയമവും മാനസികവൈകൃതമായി പരമ്പരാഗത മനശ്ശാസ്ത്രവും ഹോർമോൺ തകരാറായി വൈദ്യശാസ്ത്രവും സ്വന്തം കുടുംബത്തിനകത്തെ അഭിമാനക്ഷതമായി സമൂഹവും സ്വവർഗപ്രണയത്തെ കാണുന്നു. ഇങ്ങനെ നോക്കുമ്പോൾ പുരുഷലൈംഗികതയെ നിരസിക്കുന്ന സ്ത്രീ രൂപങ്ങളെ തള്ളിക്കളഞ്ഞുകൊണ്ട് പുരുഷൻ സൃഷ്ടിച്ച പരമ്പരാഗത സ്ത്രീരൂപങ്ങളെ സമൂഹത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിച്ചുകൊണ്ട് സ്വവർഗസ്ത്രീരതിയുടെ യഥാർത്ഥമുഖം മറച്ചുപിടിച്ചുകൊണ്ട് സ്ത്രീയുടെ ലൈംഗിക സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ നിയന്ത്രിച്ചു നിർത്തേണ്ടതാണെന്ന ധാരണയെ സമൂഹത്തിൽ ഊട്ടിയുറപ്പിക്കുകയായിരുന്നു വി.ടി. നന്ദകുമാറിന്റെ രണ്ടു പെൺകുട്ടികൾ എന്ന നോവൽ.

ഉപസംഹാരം

കൗമാരഘട്ടത്തിലുണ്ടാകുന്ന ലൈംഗികതയെക്കുറിച്ചുള്ള കൗതുകങ്ങളും ലൈംഗികതയുടെ ആന്തരാർത്ഥങ്ങൾ തേടുന്ന അപക്വമായ അന്വേഷണങ്ങളും വിദ്യാർത്ഥികളെ ലൈംഗികാഭിമുഖ്യത്തിൽ എത്തിക്കുമെന്ന കാഴ്ചപ്പാടിൽ നിന്നുകൊണ്ടുമാത്രം ലെസ്ബിയനിസത്തെ വായിച്ചെടുക്കുകയായിരുന്നു നന്ദകുമാർ. ഗിരിജയുടേയും കോകിലയുടേയും ശരീരവർണ്ണനകളിലൂടെയും ലൈംഗികബന്ധ ചിത്രീകരണങ്ങളിലൂടെയും സ്വവർഗ സ്ത്രീരതി എന്നാൽ സ്ത്രീകളുടെ ലൈംഗിക ബന്ധം മാത്രമാണെന്നു വന്നുകൂടി. ലെസ്ബിയൻ ബന്ധത്തിന്റെ തീവ്രത ആൺകൗതുകങ്ങളിൽ ഒരു കൗൺസിലിംഗ് കൊണ്ട് മാറ്റിയെടുക്കാവുന്ന ബന്ധമായി മാറി. സമൂഹനിർമിതമായ പദവികൾക്കപ്പുറത്തേക്ക് സ്വതന്ത്രമായ അസ്തിത്വം നേടുവാനായി നിരന്തരം സമരത്തിലേർപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ലെസ്ബിയനുകളെ സംബന്ധിച്ചുപഠിക്കുമ്പോൾ ഈ നോവൽ ഒരു ലെസ്ബിയൻ നോവലായി കരുതാൻ ഇന്ന് പ്രയാസമാണ്. മറിച്ച്, ലെസ്ബിയൻ ബന്ധങ്ങളിലെ അസ്ഥിരതകൾ ഉയർത്തിക്കാണിച്ചുകൊണ്ട് കുടുംബ- ദാമ്പത്യ ബന്ധങ്ങൾ നിലനിർത്തപ്പെടേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യതകളെ അവതരിപ്പിക്കുന്ന ഒരു നോവലാണ് വി.ടി. നന്ദകുമാറിന്റെ രണ്ടുപെൺകുട്ടികൾ.

ഗ്രന്ഥസൂചി

1. അനിൽകുമാർ.കെ.എസ്,രശ്മി.ജി, 2014, ആണെഴുത്തിലെ ലെസ്ബിയനിസം, ദേശാഭിമാനി വാരിക, ജൂൺ 8.

2. ഉഷാകുമാരി.ജി., 2014, വഴുതുന്ന ബഹുവചനങ്ങൾ, സംഘടിത, മാർച്ച് 9, വാല്യം 7, ലക്കം 3

3. ജയകൃഷ്ണൻ. എൻ.(സമാഹരണം), 2011, ഫെമിനിസം, കേരളഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, തിരുവനന്തപുരം

4. മായ.എസ്, 2004, ലെസ്ബിയനിസം ചരിത്രവും സിദ്ധാന്തവും, ഭാഷാപോഷിണി, സെപ്തംബർ, പുസ്തകം 28, ലക്കം 4.

5. നന്ദകുമാർ. വി. ടി. 2011, രണ്ടുപെൺകുട്ടികൾ, ഡി.സി.ബുക്സ്, കോട്ടയം.

6. രശ്മി.ജി, അനിൽകുമാർ.കെ.എസ്, 2016, വിമതലൈംഗികത ചരിത്രം സിദ്ധാന്തം രാഷ്ട്രീയം, ചിന്താപബ്ലിഷേഴ്സ്, തിരുവനന്തപുരം.

7. രേഷ്മഭരദ്വാജ്(എഡി), 2009, മിഥ്യകൾക്കൊപ്പം സ്വവർഗലൈംഗികത കേരളത്തിൽ, ഡി.സി.ബുക്സ്, കോട്ടയം